На вулиці – я чую крізь вікно –
Сміється жінка штучним сміхом.
Мабуть, їй сумно, але жінка хоче,
Щоб їй хотілося сміятись.

А я дивлюсь на ріки темних вулиць,
На голови веселих ліхтарів,
Одягнені в малі кашкети з жерсті,

І на моє високе підвіконня
Каштани білі квіти подають…

А я дивлюсь і думаю про вірші.
Коли їм сумно – хай вони сумують.
Хай тільки не сміються штучним сміхом,
Бо щирі люди закривають вікна.